

Reflektioner ur ett tankedis

Linda Hietämäki

Examensarbete för bildkonstnär, YH-examen Utbildningen för bildkonst
Yrkeshögskolan Novia Jakobstad 2017
Degree Thesis for Fine Art, Bachelor of Fine Art Degree
Programme in Fine Art Novia University of Applied Sciences Jakobstad 2017, Finland
Handledare/Supervisors: Albert Braun, Göran Torrkulla
Bedömare/Examinators: Eva Forsman, Marcus Lerviks

Yrkeshögskolan Novia, Köpmansgatan 10
68600 Jakobstad, Finland

Tack: Albert Braun, Göran Torrkulla, Mikael Paananen

Reflektioner ur ett tankedis

Linda Hietamäki

Reflektioner ur ett tankedis

Målningarna i mitt examensarbete baserar sig på tankar och sinnesstämningar. Tankarna jag har kan ofta kännas disiga, så i mitt skapande har jag haft som mål att reda ut dessa.

Porträtten på kvinnorna/flickorna beskriver mig och en del färger beskriver hur jag känner från dag till dag. Andra detaljer och färger har jag gått efter känsla. De olika stora pannåerna som sätts ihop till en större helhet, förknippar jag med pusselbitar. Pusselbitar blir till en bild, på samma sätt som detaljerna i tankediset blir till svar på gåtan jag försöker reda ut.

Reflections of hazy thoughts

The paintings in my final work are based on moods and thoughts. My thoughts often feel hazy, so my goal was to sort them out. The portraits of the girls/women describe me, and some colors describe how I feel day by day. Other details and colors, I have painted just on feeling. The different-sized wood panels that are assembled into a whole, I associate with puzzle pieces. The puzzle pieces form a picture, just like the details of my hazy thoughts become the answer to the riddle I'm trying to solve.

Innehållsförteckning

Reflektioner ur ett tankedis	9
Akrylmålningar på duk	13
Akrylmålningar på pannå	21
Slutord	27

Jag har inte många minnen från när jag var liten, men jag minns mycket bra de stunder när jag satt och tecknade. Pizzor, det var det jag minns som de allra första bilder jag tecknade. Det kan kännas lite pinsamt ibland när jag tänker på det, varför det just var pizzor jag tecknade medan andra barn höll sig till människogestalter och landskap med en sol i hörnet. Jag tror det var för formen och färgerna. Idag tycker jag om att skapa mönster med cirklar, även om det inte längre är pizzor jag tecknar.

När jag började högstudiet var det mangafigurer som satte fart på pennan. Det var genom dem jag lärde mig att teckna människogestalter. Manga var det som väckte liv i intresset att teckna porträtt, och när vi började lära oss olika tekniker på bildkonsttimmarna upptäckte jag att det var mitt favoritämne. När vi fick prova att måla med akryl tyckte jag det var så roligt att jag försökte det där hemma. Eftersom jag inte ägde egna akrylfärger, letade jag reda på vad som helst som kunde likna de färger vi hade i skolan. Jag hittade glasfärg mamma hade skaffat mig, så det var glasfärg jag använde mig av för att färglägga mina mangakaraktärer på papper.

Mot skolans slut var det dags att välja hur vi ville fortsätta studera. Som för många andra kändes det även för mig jobbigt att veta vad jag skulle välja. Jag skulle då redan kunna veta vad det var jag vill studera till. Jag var också rädd att känna mig ensam vid en ny skola där jag inte kände någon, men just då tyckte jag att det enda jag var bra på var bildkonst. Jag tog mig själv i kragen och sökte in till Yrkesakademins bildartesanlinje år 2008, som vid det tillfället var placerat i Nykarleby.

Innan dess hade jag en gnagande känsla som bråkade med mig. Jag hade tidigare fått mycket bra vitsord i både bildkonst och teckning, men under det sista året försökte jag göra bildkonsten till ett sätt att uttrycka mig själv på, och då hade mina betyg sjunkit två steg. Jag hade inte använt akvarellens lätta, ljusa toner, utan använt mig av mycket svart. Jag hade tyckt att resultatet var ett av de bästa jag gjort dittills. Det var den dagen jag bestämde mig för att studera vidare inom konstens område, så att jag kunde lära mig varför mitt akvarellmåleri var fel sätt att arbeta på. Idag förstår jag att inget sätt är ett fel sätt att göra konst på.

När det kom till konsten, visste jag tidigare inte vad det helt och fullt gick ut på. Jag hade aldrig haft att göra med konstnärer, gått på en utställning eller haft någon som kunnat förklara vad det var för skillnad mellan vanliga bilder och konstverk. Det var först vid studierna vid Novia jag lärde mig att mina teckningar inte bara behövde vara vanliga bilder.

Alltid när jag skapar något känns det som det skulle finnas en underliggande tanke som gnager. Många gånger har jag tänkt att jag vill skapa något med ett viktigt budskap. Något som skulle väcka tankar hos någon annan. Ibland får jag fenomenala ideer, men det slutar alltid med att idén avbryts av mina egna återkommande bekymmer eller disiga tankar. Jag kan inte skapa något för någon annan än mig själv.

Ända sedan jag satte mig in i konsten har jag skapat för att försöka förstå detta tankedis. Tankarna är som en dimma. Man kan knappt se något genom den, bara en liten detalj. Den konst jag skapar kommer från detaljerna jag ser genom dimman. Det är en gåta jag försöker reda ut. När jag målar finns det motiv och färger jag vet att jag vill ha med på de olika stora pannåerna och dukarna, men jag kan inte sätta pekfingret på varför.

Med porträtten eller skepnader av kvinnor/flickor syftar jag på mig själv. Men alla andra detaljer strävar jag efter att finna svar på. Färgvalen speglar ofta mina sinnesstämningar. Men det händer då och då att jag målar över något eller helt och hållet byter färger på grund av att sinnesstämningarna växlar från dag till dag. Alla har vi våra dystra och glada färger från person till person. Ta till exempel mörkgrönt eller mörkblått, de riktigt mörka nyanserna. De kan verka ganska trista, men för mig låter det som skvalpande vågor och ett oupptäckt äventyr djupt, djupt ner i havet. Det är för mig en härlig känsla. En varm men också spännande, sprattlande, skrämmande känsla.

Jag lockas till naturen och det kommer ofta med i mina målningar. Med naturen kommer träden och de gröna, bruna färgerna. Gärna plockar jag också in höstens färger. Från havet hämtar jag olika nyanser av blått och grönt. Fiskar dyker också upp här och där. Det händer ofta att när jag har för mycket att tänka på eller det blir stressigt, längtar jag ut till naturen. Men det behöver inte alltid vara bekymmer på hjärtat. Mår jag bra vill jag ändå ut, få ännu mera av det goda. Att måla i detta tema är för mig ett sätt att ta mig ur denna dimma, klura ut tankarna.

För mig hör passion och rädsla ihop. Havet tänker jag ta som exempel. Jag är lika rädd för havet som jag älskar att vara nära det. Då tänker jag på de lugna färgerna som finns i omgivningen, ljudet från vattnet när det skvalpar mot stenar och ljudet från fåglarna som bor därkring. Jag tänker också på vyerna och allt man kan upptäcka när man är under ytan. Varje sommar var vi så ofta vi kunde på villan eller ute någonstans med båt. Passion och rädsla blandas samman. I mina mardrömmar händer det att jag är ute på havet, när det är mörkt och sensommaren blivit kall. Det finns inte land i närheten och båten håller på att sjunka. När jag tar med havstemat i mina målningar, tror jag att det är ett sätt för mig att klargöra de tankar jag har just då. Att temat leder mig in på det rätta svaret på gåtan jag försöker reda ut.

Att vara ung vuxen kan vara rätt jobbigt för mig ibland. Tyckte att jag växte upp för tidigt, och hann inte vänja mig vid tanken att vara vuxen. Idag ser jag mig själv som en vuxen som vacklar mellan att ta stort ansvar och ett barn i sinnets lekfullhet. Ibland kan det kännas jobbigt, men kan ändå ibland vara en mycket trevlig tanke. Gärna letar jag efter lekfullhet i mitt skapande. Jag leker med färger och former så att det ska passa min sinnesstämning. Om någon frågar mig vilken min favoritfärg är kan det en dag vara limegrönt, medan en annan dag är det gult. Detta beror helt och hållet på hur jag känner mig just den dagen, och där syns det i mina målningar.

Jag använder gärna klara, starka färger och målar både två- och tredimensionellt. Det tredimensionella tycker jag själv stärker de viktigare detaljerna i målningen. Det händer ofta att jag har en idé en dag och satsar på att stora ytor eller många detaljer ska vara i olika nyanser av rött, kanske är det för att jag har en brinnande passion, eller otroligt mycket energi för att jag sov så gott just den natten. Tre dagar senare studerar jag mitt skapande. Jag målar över allt och börjar på nytt med en blå färg. Jag njuter av att måla när jag känner att penseln drar sina linjer över pannån eller duken.

Jag slogs av tanken att kombinera både stort och smått för att hitta lekfullheten i mitt skapande. Med olika små storlekar av pannå, pusslar jag ihop till en större helhet. Jag håller mig gärna till en A4:a eller A3:a. Det känns tryggt och oftast är jag alltid nöjd med det jag gjort efteråt. Jag vill fortsätta i liknande banor som tidigare, men hitta något nytt att måla. Att måla så har fått mig att både slappna av och trivas men ändå låta mig själv aktiveras och tänka.

Vad jag försöker få fram i mina målningar är det jag känner just nu. Jag målar alltså mina sinnesstämningar och hur de ändras dag för dag. Är det något speciellt jag tänker på vid det tillfället, målar jag in det. Det behöver inte alltid vara ett specifikt föremål, utan bara en färg som passar ihop med det jag tänker på. Inspirationen plockar jag lite här och var. Det kan vara en färg eller en färgkombination jag såg i någon annans verk, eller något på kaffekoppen jag drack ur dagen innan. Ibland har jag sett en bild och tänkt att jag också vill göra något liknande, fast på mitt eget sätt. Varför? Varför inte. Någon gång behövs det inte mera än så för mig att ta pennan eller penseln i handen. Det kan finnas en underliggande tanke som gnager, varför jag inspireras av just detta. Men ibland är ett träd bara ett träd.

Det jag målar speglar ofta mina drömmar, minnen och tankar som blandas samman, det är min verklighet, så att säga. Ofta vet jag inte vad det är som lockar mig att måla det jag gör. Det är som om en liten Benjamin syrsa sade åt mig vad jag ska måla. Ibland kan jag inte svara på varför just detta motiv eller varför just denna färg, det bara blir så. Så som med många av mina tidigare verk, kan jag förstå först flera år efteråt tanken som låg bakom och då kan det kännas helt självklart.

Med mitt examensarbete vill jag reda ut tankediset. Jag vill låta fantasin flöda och nya tankar väckas medan skapandet pågår. Jag börjar ofta med en idé, men låter den utvecklas under processen. Alla gånger finns det inte tillräckligt med inspiration, men jag börjar ändå dagen med penseln i handen. Jag har målat över halvfärdiga målningar, som jag inte har tyckt passat in på känslan jag haft under skapandet. Men jag vill ändå känna att de fanns där under processen som hjälp till den rätta målningen. Relaterat till mina målningar, kan mycket okänt ligga under ytan. De olika stora pannåerna som sätts ihop till en större helhet, förknippar jag med pusselbitar. Pusselbitar blir till en bild, på samma sätt som detaljerna i tankediset blir till svar på gåtan jag försöker reda ut.

Namnlösa verk, hösten 2016

Akrylmålningar på duk

40 x 40 cm

40 x 40 cm

70 x 50 cm

70 x 50 cm

90 x 70 cm

Namnlösa verk, våren 2017

Akrylmålningar på pannå

Ca. 51 x 63 cm som helhet, 24 x 30 cm/pannå

Ca. 40 x 66 cm som helhet, 40 x 30 cm/pannå

Ca. 24 x 76 cm som helhet, 24 x 18 cm/pannå

Ca. 66 x 66 cm som helhet, 20 x 20 cm/pannå

Slutord

Mitt examensarbete är en pågående process, något jag kommer att fortsätta arbeta med framöver detta.

Jag har också valt att inte ge målningarna titlar.

